

Ve tå Siller

Byblaet för Sillerö byaråd

Okt 2010 Nr 2 Årgång 8

I ”Sör å hen”, där Karin bodde, finns nu en ny ägare, Marcelino Comellas Alsina, som är en

tvättäktat spanjor men som haft långvariga vistelser i Sverige, gått på folkhögskolan i Malung som ung och bott i villa i Göteborg nyligen. Men framförallt har han sett hela världen i övrigt som maskinteknisk konsult. Han har reparerat motorer och maskiner i stora industrianläggningar t. ex. i Tokyo, Texas, Ryssland, i järnverket i Luleå, på de stora Viking-båtarna och fått rycka ut mitt i natten med sin färdigpackade lilla resväska för att göra ett miljonkostsamt driftstopp så kort som möjligt. Det har inneburit faror. Vid en propellerslipning fick han asbest i lungorna.

Sina språkkunskaper har han haft glädje av. Han talar, förutom spanska och svenska, engelska,

tyska, franska, italienska, katalanska och kan göra sig lite förstådd på ryska, polska och arabiska.

I ”Sör å hen” tog Marcelino genast itu med ommålning av husen, men hamnade på Mora lasarett en tid med vatten i lungan, lunginflammation och en rysk bacill. Är nu konvalecent hemma.

Marcelino gillar gamla Volvobilar, PV och Amazon, och

matlagning, särskilt fisk. Här kan han nog få napp!

Yvonne

De **dimmiga höstmorgnar** som förebådar jakt har alltid haft ett trolskt skimmer över sig. Samma gäller för mig denna dag. Att höra en hund med ett ståndskall alldeles bakom en liten ås på en myr, är en höjdpunkt på jakten. Men att höra hunden så nära men inte kunna se den är en plåga. Till dess jag tog av mig hörselkåporna. Den hunden var fjärran nära, med förstärkning.

Bosse

De nya hyresgästerna i bystugan, familjen Scherpbier från Holland, är sjuksköterskan Xandra, landskapsarkitekten Michiel och småttingarna Jeden och Loanna. De har besökt Sverige flera gånger och börjat läsa svenska redan i Holland för att snabbt komma in i sitt nya, icke överbefolkade, hemland. De har sparat för att kunna satsa på denna framtid och verkar grundligt förberedda.

Och nu får de hjälp av Michiels föräldrar med att snygga upp köket i lägenheten, och av hans bror att bygga ett lättåtkomligt vedskydd om hörnet.

Xandra har redan praktikplats på ett boende i Storbyn. De väntar på sina svenska personnummer så att Michiel ska kunna skaffa telefonbroadband för distansarbeten,

Xandra skulle bra gärna vilja lära sig väva också, så nog är hon

fulltecknad.

Michiel har som hobby att åka mountainbike och tänker gå jägarkurs. Båda är vandrare. Jeden pysslar i ett fullt barnlekanpassat rum och Loanna ler så gott eller sover sött. Byns medelålder har sjunkit betryggande!

Yvonne

Elwin Rogers och hans brorsdotter Kailen besökte Ståby i början av augusti. Det var Elwins mor, Hazel som skrev om ”Mormors stuga” i Silleröboken.

Han kom ihåg några ramosr från sin barndom i Strandberg, Syd Dakota, som han lärt av sin mormor:

*Här kommer räven
rackarn han går
han tar getter
och han tar får
och han tar*

(Säger namnet på barnet och går
med fingrarna från handen och
uppför armen på barnet.

*God natt, god natt
sov som en katt
får du ingen ro
så ligg där och glo*

*Kaffetår
påtår
tretår
skamtår*

Tord

I väntan på middagen, bordet dukat
och gräset klippt.

Foto Caroline Kihlman

Viktigt om din vattenledning i vinter.

Vattenledningen frös på flera fastigheter i vintras. Alla huvudkranar till respektive hushåll måste fungera annars kan vi bli utan vatten i byn.

Gör så här, leta rätt på din huvudkran som skall finnas i anslutning till huset. Stäng den helt, gå in och öppna kranen till vattnet upphör att rinna (då är det OK.) Stäng kranen och gå ut och öppna huvudkranen. Om det ej fungerar eller om du inte hittar huvudkranen ring Mick tel 60157.

Redaktionen

Bo Sunne	Tel 60 115
Tord Brorsson	Tel 60 078
Yvonne Lennartsson	Tel 60 202
Göran Karlsson	Tel 60 244

Pubafton 26/11-10 kl 19.00

Vi gör potatismos av årets egna skörd. Till detta serveras karré, korvar och sedvanligt tillbehör. Tord visar bilder från Yellowstone

Första potatisåret

Odlingsförsöket 2010 startade raskt och beslutsamt. Bosse B bearbetade jorden, skaffade 100 kg potatis för 400 kr och satte 60 kg med Görans potatissättare. Gödsel hade vi fått av Wikström. Resten, d.v.s. det som vi som

deltog i experimentet skulle göra, genomfördes lite valhant och oorganiserat. Vi kom sent att rensa ogräset i blasten och då hjälpte det inte att Bosse alade sidorna. Det blev potatis i alla fall men vi vet inte hur mycket. Folk plockade på olika tider. Vi kan ändå känna oss nöjda med att odlingen blev av som ett första test. Och Bosse tror fortfarande på idén.

Nästa år kan det bara bli bättre!
Kanske med maskinupptagare?

Yvonne

Två Silleröbor räddade från drunkningsdöden

Efter många år vill jag nu berätta vad som hände en vårmorgon 1951 i Sillerö. Som de flesta vet är jag född i Lisslanders, några hundratal meter från Dalälven. Den här våren skulle jag fylla 16 år.

En tidig morgon, då jag kom ut på gården, hördes rop på hjälp nerifrån älven. Det blev för mig en hastig språngmarsch ner till området, där Lömån rinner ut i älven. Ropen kom längre norrifrån, så jag fortsatte springa åt det hållet. Då fick jag se, mitt i älven utanför Myckelänget, hur två personer satt hukade på iskanten, som jag förstod var mycket bräcklig. Jag såg inte vilka de var. Nedanför var det mycket isflak, men ovanför gick älven fri. På land låg en

gisten eka välvd, som jag lyckades vända och få ut på öppet vatten. Jag vet inte var jag fick krafterna ifrån, adrenalinet pumpade och allt verkade gå så långsamt. Jag rodde av alla krafter och fick till min förskräckelse se att ekan läckte som ett såll. När jag kom fram till de två, som visade sig vara Sixten Ljungqvist och Tore Eriksson, var den halvfylld med vatten. Det gick inte att rädda mer än en i taget, jag vet inte vem som var den första. Han stod på knä i båten och öste vatten febrilt, medan jag rodde för glatta livet. Samma insats igen för att rädda nästa man. Hur jag kunde klara det är för mig en gåta.

Det visade sig att de två männen hade körning av timmer på östra sidan älven med hästarna i Skarprådet. Enligt egen utsago hade de kvällen innan gått över älven, men morgonen därpå rämnade isen och de hamnade i denna livshotande situation.

Det har varit märkvärdigt tyst om denna händelse genom alla år, möjligen beroende på att de två varit generade över sitt dåliga omdöme, att ge sig ut på så svag is.

Jag är glad att jag den gången fick vara den räddande ängeln. I dag skulle det ha gett mig en medalj, men den lär jag få vänta förgäves på´.

Berättat av Georg Efraimsson